

Kız ve Gümüş Kuğu

Ebru Mina TOMURCUK

Kız ve Gümüş Kuğu

Ebru Mina TOMURCUK

Yeşil tepeler arasında küçük bir köyde Elara adında bir kız yaşardı. Sıcak açık kahverengi teni, iki örgülü dalgalı kestane rengi saçları ve merakla dolu parlak ela gözleri vardı. Her sabah, örgü çantası yanında zıplayarak taş döşeli yoldan aşağı inerdi. Kuşları ve rüzgârı dinlemeyi severdi, hep yeni bir şarkı duymayı umardı.

Elara'nın köyünde her şenlikte birlikte şarkı söyleme geleneği vardı. Ama son zamanlarda şarkılar sessizleşmişti. Yaşlılar birkaç nota mırıldanır, sonra durup başlarını sallarlardı. "Eski melodi kayboldu," diye iç çekerlerdi. Elara'nın büyükannesi Mira, yumuşak kahverengi gözleriyle pencereden dışarı bakar ve fısıldardı: "Keşke hatırlayabilseydim."

Güneşli bir öğleden sonra Elara her zamankinden daha uzağa gitti. Işıldayan bir dereyi takip ederek gizli bir gölete ulaştı. Orada, suyun üzerinde süzülen görkemli bir kuğu vardı. Tüyleri gümüş gibi parlıyor, opal mavisi gözleri doğrudan ona bakıyordu. Boynuna ince bir gümüş kurdele bağlanmıştı ve minik çan gibi bir kolye ucu hafifçe çınliyordu. Elara şaşkınlıkla nefes aldı. "Çok güzelsin!" diye fısıldadı.

Kuğu başını yana eğdi ve yumuşak, müzikal bir sesle konuştu. "Ben unutulmuş şarkıların koruyucusuyum. Dinleyecek birini bekliyordum." Elara'nın kalbi hızla çarptı. "Köyüm melodisini kaybetti," dedi. "Yardım edebilir misin?" Kuğu başını salladı. "Aradığın şarkıyı biliyorum. Ama onu ezbere öğrenmelisin."

Gümüş kuğu kanatlarını açtı ve kanatlarında soluk parlayan desenler döndü. "Dikkatle dinle," dedi ve şarkı söylemeye başladı. Melodi yumuşak ve tatlıydı, hem ninni hem de kutlama gibiydi. Elara gözlerini kapattı ve notaların kendisini sarmasına izin verdi. Melodinin her kıvrımını yakalamaya çalışarak birlikte mırıldandı.

Bütün öğleden sonra çalıştılar. Kuğu bir dize söyledi, Elara tekrarladı. Bazen notaları yanlış söyledi ama kuğu hiç azarlamadı. "Yavaşça, yavaşça," diye cesaretlendirdi. "Şarkıyı kalbinde hisset." Elara her notayı öğrenmeye kararlı, başını salladıkça örgüleri sallandı. Gölet parıldadı ve yusufçuklar etraflarında dans etti.

Güneş batmaya başladığında Elara sonunda bütün melodiyi hatasız söyledi. Kuğunun opal mavisi gözleri gururla parladı. "Çok iyi öğrendin, küçük kız. Şimdi onu eve taşımalsın. Şarkılar ancak paylaşıldığında yaşar." Elara kuğunun yumuşak boynuna sarıldı. "Herkes öğreteceğim!" diye söz verdi. Kuğunun çan kolyesi minik bir kahkaha gibi çınladı.

Elara kalbi müzikle dolu bir şekilde köye koştu. Büyükannesi Mira'yı verandada otururken buldu, lavanta rengi şalına sarınmıştı. "Büyükanne, bir şarkı öğrendim!" diye haykırdı Elara. Melodiyi söyledi ve Mira'nın gözleri kocaman açıldı. "İşte bu!" diye bağırdı. "Bu benim çocukluğumdaki şarkı!" Ahşap bastonu ritmi vururken o da birlikte mırıldandı.

Haber hızla yayıldı. Köyün en küçük çocuğu Toby, kocaman hasır şapkası sallanarak koşarak geldi. "Ben de söylemek istiyorum!" diye kıkırdadı. Elara ona kolay kısımları öğretti ve kısa sürede diğer çocuklar da toplandı. Titrek seslerle söylediler ama neşeleri parlaktı. "Yine! Yine!" diye bağırdı Toby, çıplak ayakları çimenlerde dans ediyordu.

B y kler dinlemek i in durdu. Tek tek katıldılar, unuttuklarını sandıkları s zleri hatırladılar. Demirci kalın, fırıncı ince sesle s yledi,  ğretmen de birlikte mırıldandı. Elara'nın kestane rengi  rg leri elleriyle orkestra y netirken u u tu. K y meydanı yıllardır ilk kez m zikle doldu.

Büyükanne Mira ayağı kalktı, gümüş grisi topuzu akşam ışığında parlıyordu. "Hep birlikte söyleyelim," dedi ve sıcak sesi öncülük etti. Köylüler kayıp melodiyi söyledi ve şarkı tepelerde yankılandı. Mira'nın yanaklarından mutluluk gözyaşları yuvarlandı. "Geleneğimiz yeniden yaşıyor," diye fısıldadı. "Teşekkürler, Elara."

Ertesi gün Elara bir sepet ekmek kırıntısıyla gölete döndü. Gümüş kuğu kıyıya süzüldü. "Başardın," dedi kuğu. "Şarkıyı rüzgârda duydum." Elara aralıklı dişleriyle gülümsedi. "Herkes şarkı söylüyor! Toby bile!" Kuğunun kanat desenleri hafifçe parladı. "Umduğum buydu. Şarkılar nesilleri birbirine bağlar."

O günden sonra Elara kuğuyu sık sık ziyaret etti. Su kenarında düetler söylediler ve kuğu ona başka unutulmuş ezgiler öğretti. Ama köy melodisi özel kaldı. Her şenlikte bütün köy onu söyledi, büyükanne ve büyükbabalar çocuklarla birlikte. Şarkı yıllar boyunca gümüş bir iplik gibi dokundu, yaşlıyı ve genci birbirine bağladı.

Elara biraz daha uzadı ama şarkı söylemeyi hiç bırakmadı. Melodiyi arkadaşlarına öğretti, onlar da çocuklarına öğretti. Kuğu göletten izledi, opal mavisi gözleri pırıldadı. Bazen rüzgâr tam doğru estiğinde köy kuğunun yumuşak sesinin katıldığını duyabiliyordu. Ve herkes gülümsüyordu.

Büyükanne Mira sık sık, "Şarkı hiç eskimeyen bir armağandır," derdi. Elara artık anlıyordu. Melodi kaybolmuştu ama nezaket ve cesaret onu geri getirmişti. Gümüş kuğu onu korumuş, Elara da eve taşımıştı. Gelenekler böyledir: dinleyecek, öğrenecek ve paylaşacak birini isterler.

Ve böylece, yeşil tepeler arasındaki o küçük köyde şarkı her akşam hâlâ yükseliyor. Çocuklar gülüyor, büyükanne ve büyükbabalar mırıldanıyor ve gümüş kuğu göletinde süzülüyor. Elara arkadaşına el sallıyor, kuğu başını eğiyor. Melodi hepsini birbirine bağlıyor, tıpkı kuğunun umduğu gibi. Son.